

Tôi Thật Đáng Ghét

N.Đ.G.

Ban Phụ-trách mấy lần gửi thư thúc các AH viết bài. Không lẽ mình dục người ta viết mà mình không viết ít nhiều để đóng góp thì kỳ, mình không làm mà cứ muốn người khác làm cho tốt thì lại kỳ hơn nữa, nên tôi đành phải bỏ chút thì giờ ngồi xuống viết nhãn viết cuội, viết ba-lăng-nhãn, viết tạp-nham, nghĩ sao viết vậy, viết rồi trao cho ban Phụ-trách LT dâng để các anh em đọc cho vui. Cũng hay là kỳ này, AH T.Đ. Huân đề-nghị mở thêm “mục tào-lao” nên chúng mình tùy hứng viết những bài “tào-lao” nhét vào mục này. Nhưng viết cái gì đây cho hợp với chủ-đề của LT đã đặt ra. Viết kể chuyện người khác hay viết về chính mình? Viết về bạn thì tôi cũng ngại đôi khi nói lỡ lời làm bạn giận, sẽ mất bạn, mình sẽ cô-đơn, thôi thì đành viết về mình vậy, mà viết về cái tôi thì quả thật tôi là người đáng ghét nhất đời không thể thương được. Quý AH hãy xem những cái đáng ghét

của tôi sau đây:

Hồi còn kẹt lại Việt-Nam sau 75, chở vợ sau xe Honda 2 bánh đi tìm đường vượt biển, về nhà không thấy vợ đâu. Sau mới biết vì mỗi lưng và đau bàn tọa nên vợ xuống xe hồi nào không hay. Chưa hết, khi tìm được đường giầy vượt biển rồi thì lại bỏ vợ con ở lại, mười năm sau mới chịu bảo-lãnh cho vợ con. Còn nữa, đối với bạn bè bà con xóm giềng, ra đi không một lời từ-biệt, mồ mã cha ông, quê cha đất tổ cũng bỏ luôn. AH thấy có đáng ghét không? Khi được đoàn-tụ với vợ con rồi, chúng nào tạt nấy, lại cứ vắng nhà tối ngày. Sáng sớm tinh sương 5 giờ sáng đã ra đi, tối 7-8 giờ mới về tới nhà, gặp được vợ con không đây một tiếng trong buổi cơm tối ngấn-ngủi. Ăn xong lại vào phòng riêng “ôm nàng ĐT”⁽¹⁾ máy-mô cho đến khuya. Vào phòng thì vợ đã ngủ từ lâu, thật ghét hết chỗ nói. Tội vô tình với vợ con, tội ngoại tình với ĐT, tội bất-hiếu với tổ-tiên, tội nói tiếng Mỹ giọng trệt mũi mà cứ “xi-lô xi-la” với con, không biết dạy con để chúng nó tuy đã mang dòng máu Lạc Hồng 100% mà không biết nói tiếng Việt, mất gốc là cái chắc, tội thờ-ơ với làng nước quê-hương, ở nước ngoài xa cách vạ dậm mà đòi xây-dựng đất nước, miệng hô-hào tái-thiết mà không làm, tội không thể tha, tội chồng-chất như núi, kể không hết, phải mời Bao Công tái thế “đăng đường xử trảm” ngay. Tự xét mình dễ ghét như vậy, quá xấu hổ nên tôi cũng muốn “harakiri” theo kiểu Nhật bốn cho rồi nhưng tôi lại sợ màu đỏ của máu, hồi còn nhỏ ở bên nhà thấy ai cầm dao cứa cổ gà cổ vịt thì tránh ra xa không dám nhìn chứ đừng nói đến tự tay mình mổ bụng mình, nên phải nhờ người khác “đám” giùm.

Trước ngày lên đoàn đầu đài để cho người ta mổ bụng mình, tôi đã tự nghĩ, không lẽ suốt cuộc đời mình

lại không có người nào thương mình sao? Phải rồi, đã có ba người thương mình dù mình đã phạm nhiều lỗi-làm, vẫn sẵn lòng tha-thứ:

Người thứ nhất là mẹ tôi. Tôi còn nhớ hồi tôi còn bé tí-teo, mỗi khi mẹ nhìn tôi với đôi mắt dịu hiền và nói “cái thằng này dễ ghét chưa” lại còn béo tôi một cái trên má đau điếng như mình có tội bị phạt không bằng;

Người thứ hai là vợ tôi. Nếu không thương sao khi mình thích ăn món gì thì cũng chiều mình nấu món đó liền, không như các bà “chuyên-chính” cho chồng ăn gì thì ăn, có đỡ cũng rần mà nuốt không được đòi hỏi. Nếu món nào không biết nấu thì đỡ cắm-nang nấu ăn ra hay đi hỏi bạn bè. Tôi nhớ có lần nghe tôi nói thích ăn mì chay, bà liền đi hỏi bạn về nấu ăn ngon hết sảy. Lại nữa, tuy tối nào dù tôi có về chậm khuya đến mấy bà cũng đợi tôi về để cùng ăn cơm chung. Tôi biết vợ mình thương mình, nếu không sao lúc nào cũng lo cơm nước tươm-tắt đàng-hoàng, lại còn nhắc-nhủ tôi từng li từng tí, anh uống thuốc đi, anh đi ngủ đi kẻo khuya rồi, sáng mai đi nhớ mang cơm trưa đi nghe v.v... giọng ngọt-ngào sao mà giống mẹ tôi nhắc tôi hồi tôi còn bé vậy. Còn nữa, từ ngày đoàn-tụ đến giờ không bao giờ vợ tôi bắt tôi vào bếp rửa chén sợ tôi dơ tay, nên tôi bây giờ hư lắm, chỉ lo chuyện công-vụ (lại nói theo giọng Mỹ Lợi) mà ít để ý đến tư-vụ;

Người thứ ba thương tôi thì chưa nói được, dị lắm, có dịp sẽ cho quý AH biết sau.

Như thế cũng đủ lắm rồi. Đã mãn-nguyện và bằng-lòng để đao-phủ thi-hành phạt-sự.

(1) máy điện toán